

Q. F. S. F. Q.

19
HISTORIA
FOEDERUM,

PRÆCIPUE RECENTIORUM,

SVECIAM inter & DANIAM;

CUJUS

PARTICULAM QUARTAM,

SUFFRAG. AMPLISS. PHILOSOPH. ORDIN.
IN REGIA ACADEMIA UPSALIENSI,

PRÆSIDE

MAG. CAROLO FRED.
GEORGII,

HISTOR. PROFESS. REG. ET ORDIN.

DISSERTATIONE ACADEMICA,

PUBLICÆ BONORUM CENSURÆ MODESTE SUBMITTIT

STIPENDIARIUS REGIUS,

MAGNUS CAROL. WIBERG,

OSTRO-GOTHUS.

IN AUDIT. CAROL. MAJ. D. XII. JULII.

ANNI MDCCLXV.

H. A. M. S.

UP SALIÆ.

HISTORIA
HERDRIUM

LITERARIA RECENSITOREM

SOCIETATIS ACADEMIAE

OBITU

PARTICULARIA GAVRATI

SUBTERRANEI AMPHISS. PHILOSOPH. ORDIN.

IN REGIA ACADEMIA ULPIANIENSIS

PRESIDE

MG. CAROLO FRED.

GEORGII.

HISTOR. PROESS. REG. ET ORN.

DIGESTATIONE ACADEMICÆ

PERIPHEC. MONSTRUM CENSURÆ MODERATE SUMMITATI

STYPODIVERSUS RECENS

MVGENIUS CAROL. MIBERG

OSTRO-GÖTTINS

IN AUDIT. CAROL. MIBERG. XII. IULII.

ANNO MDCCCLVII.

M. A. M. 2

UPSPALIE

MARGARETA inter hæc Sviogothicos quoque, quos anhelaverat, adepta est fasces, ex confessione complurium istius Regni procerum, qui, ALBERTO R. ob perversam imperii administrationem offensi, opem ab illa expetitam aliter nequierant impetrare, quam sub conditione defendi Reginæ diadematis e). Neque tamen, nisi depugnato prius Fahlcopiensi prælio, ex quo vi. Etus captusque cum filio excessit ALBERTUS, &

F

pa.

e) Diu MARGARETA Svioniæ Regno inhiaveraut; nec deerant ibi, qui illi faverent, nempe qui MAGNI & HAQUINI, saceri quondam ac mariti adversus ALBERTUM fuerant secuti partes. Jam vero per magni illius intererat suos fecisse, quos Optimatum Testamenti executores constituerat potens ille pariter ac prædives Sveth. Regni Drotzetus BOETIUS Jonæ (Grip). His namque commissa erant validissima Regni munimenta, quæ Drotzeto, ob mutuo datam ALBERTO pecuniam, pignori fuerant opposita; illosque eo facilius ad se allestare potuit MARGARETA, quod ALBERTI, patrimonialia Regni bona profundentis civesque tractantis superbissime, dudum essent pertæsi. ALGOTHUS Magni (Sturius) primus, ceteri dein Testamentarii BOETII Jonæ, ut in actis dicuntur, suas quisque arces MARGARETÆ permiserant, quæ vicissim spopondit, civium se libertatem ac privilegia conservaturam, Regnique juxta leges regnaturam &c. vid. diplomata huic pertinentia ap. Hvitfeld. l. c. p. 580. seq. & lit. Senatus Svec. ib. p. 584. nec non lit. R. MARGARETÆ obligat. d. Dom. Palm. 1388. ap. HADORPH. Chron. Rhythm. pars. 2. p. 51.

pacto post septennium Helsingoburgi cum Megapolensibus & Hanseaticis, de Rege in libertatem restituendo, sedere, ipsoque tandem ALBERTO suo juri renuncianter f), justam perfecitam.

f) Post Fahlcopiensem pugnam in Lindhomensi carcere aslervabatur quidem ALBERTUS; sed, quod & Stockholmia, princeps Regni urbs, a Germanis, ALBERTO devotis ibique crudeliter grassantibus, insidetur, & Hanseaticæ civitates, Megapolitanæ domus Principibus se adjungentes, captivi Regis starent a partibus, & mare insuper orasque Regni maritimas infestarent, qui, sub publica illorum auctoritate, piraticam exercebant, sic dicti Vitaliani, in septem annos protractum bellum Svoniam universam misere affixit. Quo tamen cum ad liberandum custodia ALBERTUM nihil admundum se proficeret animadverteret Megapolitanæ domus, sequestribus Hanseaticis IX. urbibus, res MARGARETAM inter & JOHANNEM, Megopol. Duce, Regis ex fratre nepotem, A. MCCCXCV. ad pactionem venit, hoc modo: „vinculis una cum filio ac reliquis captivis exsolveretur ALBERTUS, & per triennium ab armis utrinque abstineretur: quo transmisso, pro sua suorumque libertate, vel Reginae penderet LX. millia librar. argentearum, vel Stockholmiam MARGARETÆ in manus traderet, suoque se ad SvioGothicum Regnum exueret jure. Interim ista urbs Vandalicis permissa civitatibus, quæ & ipsæ, si ad statutum tempus ære se non levaret Rex, pro eo se vades dedere vel pecunia numrandæ, vel dedendæ urbis. conf. Acta ap. HVITFELD. l. c. p. 593 seq. Trieteride absoluta, Stockholmia ab his sponsoribus concessa MARGARETÆ (conf. tamen MESSEN. l. c. tom. 3. p. 38.), quæ simul in gratiam rediens

Etamque Regni tenuit possessionem g). Stabilis
F 2 sic

cum illis Optimatum, qui hactenus ALBERTI in hunc permanerant, omnibus potitur Regni arcibus provinciisque. Vid. Hvitfeld. l. c. p. 516. Ipse vero ALBERTUS nonnisi A. MCCCCV. te Regno abdicavit solenni diplomate, quod exhibet Hvitfeld. l. c. p. 626. Provectam Regis aetatem, potentiam sapientiamque MARGARETÆ, nec non præmaturam filii ERICI mortem caussas abdicationis Albertinæ moventes fuisse existimat Holberg. l. c. p. 517. sed, quod ad harum ultimam adtinet, observat S. Buchholtz, eo minus illam locum habere potuisse, quod ALBERTO ex altera Conjuge Brunsvicensi AGNETE, (quam HELENAM perperam adpellat Hubner. in Tab. Gen. tom. I. T. 194.), alias fuerit filius ALBERTUS, cuius in gratiam servari potuisset Regnum, si per alias licuisset rationes. KRANTZIUM secutus, istam abdicationem rectius quietis amore, quo ducebatur Rex, adscribendam putat laudat. Auctor, qui varia simul adfert haud contempnenda de ipsis conditionibus pacis, MARGARETAM inter & ALBERTUM factæ, haud satiscit perspicuis: ceterum, eo nomine reprehendendus ipsis, tum quod annum abdicationis ponat MCCCXCVIII. quo tamen anno ex conventione cum Hanseaticis, Stockholmia solummodo, non plenum imperii jus, ex ipsius ALBERTI professione, MARGARETÆ concessum; tum etiam quod caussam ALBERTI nimis forte liberaliter & ex partium studio agat, præsertim in defendenda Gotlandiæ abalienatione &c., qua de re infra dabitur plura monendi locus. vid. BUCHHOLTZ Tentam. Hist. Megapolit. p. 339. 330. 332.

g) Notandus hic omnino nobis est MÜNCHEBERGIUS, qui l. sup. c. p. 92. seq. & alibi passim contendit, MAR-

sic firmatoque per septentrionem MARGARETÆ
im-

GARETAM armorum jure Svecana occupasse Sceptra,
& quod inde sequi existimat, *cum victoris sit vietis præscribere leges*, suo ex arbitrio de Svionibus quid vellat
statuere potuisse &c. Eadem quoque inflat tibiam PON-
TOPIDANUS (in Hist. Eccl. Annal. tom. 2. p. 49.), MARGA-
RETAM, innuens, *in SvioGothos obtinuisse imperium ar-
mis, connubio in Norvagos, in Danos electione, vel hæreditario jure.* Quam vero hæc incassum jacttentur tela, ad-
parebit mox cuique, historica rerum evolventi monu-
menta, quæ modo ex HYTEFELDIO allegavimus. Nimi-
rum edocent illa planissime, antequam committeretur
ad Fahlcopiam prælium, dudum jam MARGARETÆ
voluntaria detulisse obsequia Svecos Optimates, illam-
que Svioniz Reginam renuntiassè: unde facile efficitur,
MARGARETAM non gessisse bellum cum Svecis, nec
hos proinde instar gentis deviæ potuisse haberi, sed,
illis roganibus opem laturam, arma sumisse in AL-
BERTUM, Svecanæ libertatis oppressorem; ideoque
nec spontaneam procerum subjectionem, ut autumat
MÜNCHEBERGIUS, pro deditione habendam, quæ quidem
præcedens justum cum populo aliquo bellum supponit.
Præterea Fahlcopiensem victoriam & cladem Alberti
non tam Danicis tum copiis, quam Sveticis, quas du-
cebat Regni Mareschallus ERICUS Katilli (Wale), esse
adscribendam, nemo facile negaverit, qui ipsius pugnæ
descriptionem inspexerit curatius. Profecto ERICUS
Olai, testis eo loqupletior, quo isti propior vixit ævo,
prævidisse videtur & voluisse prævertere, quæ hoc in
argumento Svecis oggeri possent. Sunt ejus verba du-
riuscula licet & longiora, digna tamen, quæ hac occa-
sione adferantur: *Unde adpareret, inquit, quod ea (MAR-
GARETAM intelligit) jam fuerat in Principissam assum-*

imperio, postquam & Sveci & Dani ERICUM, a
Nor.

ta & pro Domina hujus Regni recognita, cum adversus eam
aciem suscepere dirigidam (ALBERTUS). Licet robur
exercitus contra Regem Albertum pugnantis ex Svecis fuerit
integratum, paucis admodum de Datis assumitis. Notanter
enim dicunt chronicæ, quod cum ex parte Reginæ occisi fue-
rint VIII. milites, unus tantum servus Reginæ fuerit occi-
sus. Non igitur Danorum, sed Sveorum fuit R. Albertus
viribus debellatus & armis: Marscalcus enim Sveciæ Eri-
eus, Capitanus ex parte Sveorum belli, negotium dirigebat
& totam rem belli contra Albertum administrabat &c. Vid.
ERIC. Ol. loc. cit. libr. IV. p. m. 262. Gemina his fere
sunt, quæ habet auctor plane coævus Diarii Vaztenen-
sis, qui, pag. 5. ad annum MCCCLXXXIX, de hac pu-
gna loquitur: ita vero ille: Die Sancti Matthiae Apost. ante
meridiem factum est prælium magnum in Vsgocia inter
Regem Albertum & dominos regni Sveciæ, qui se tunc con-
federaverunt Danis, quorum adjutorio victores exstiterunt
&c. Movet quidem hoc sibi ipse dubium MÜNCHEBER-
GIUS illique ire obviari conatur dicendo: Justam Regi-
næ caussam belli fuisse contra Regem, qui tunc legitimus
Regni possessor fuerit, cuius etiam peracti essent Sveci, va-
luisse nihilominus vetus proverbium: quicquid delirant Reges,
pletuntur Achivi; bellum insuper parasse Reginam, ante-
quam ei imperium offerrent Sveci. At ista, si quid nos
judicamus, simul ac adducuntur, Historia duce, ipsa se
refellunt. Ecqua, quæso, MARGARETÆ justa belli
ALBERTO indicendi fuit caussa? Bellorum namque, &
Scanici, & illius, quod ante pugnam saepius memora-
tam utrinque parabatur, diversa multo erat ratio; utpo-
te quæ ab ipso ALBERTO, partim ut recuperaret,
quamvis vano conatu, ablatam Regno ac injuste deten-
tam provinciam, partim ut suæ domus jura in Danicam

Norvagis ante electum, Regem quoque & illi declarassent b), ut diuturniore borea Regna con- strin-

persequeretur successionem, titulo forte haud iniquo, fuere suscepta. Neque quidquam hiac juris MARGARETÆ potuit enasci vel Svecicam subjugandi gentem, vel Svecana invadendi scepta, nonnisi ex libera pro- rurum, populi nomine isto agentium ævo, obtinenda suffragatione. Deinde, uti nemo non videt, quam parum congrue in re, ubi argumentis pugnandum, ludator pro- verbiis, ita nescio, an apte satis dici queat ALBERTUS legitimus tum fuisse Regni possessor, cum, nuntio illi gravissimas ob caussas remisso, sua jam vota Sveci ad MARGARETAM convertissent. Sed sufficiente hæcce de argomento, ad nostrum non admodum pertinente forum.

b) Ritu veteri ac solenni renuntiatus est ERICUS Sveciæ Rex in prato Morensi, mense Julio MCCCXCVI. vid. Testim. Not. publ. ap. HADORPH. l. c. p. 75. Quibus rationibus inducti Dani ERICUM elegerint, silentibus fere eorum annalibus, non adeo liquet. Svi ones autem ægre atque invitatos omnino suum huic MARGARETÆ hæredi detulisse diadema, uno consensu nostratum te- stantur omnes; et si non uno modo de ipsa re loquuntur singuli. ERICUS Olai Reginam cogitasse, ait, qua arte pos- set servitus Svecorum perpetuari; ergo ERICUM procurasse fieri Regem trium regnorum: Consiliarios autem regni diu- tius obstitisse, pergit, sub obtenu quidem, se non debere Re- gem alium eligere vel assumere, quamdiu illa viveret; sed re ipsa, quod scirent, ludibrio se habitos fuisse per eam & ea principante, per extraneos, idiculum præterea ERICUM in Dacia sensu & moribus Reginæ, ab Eius intentione & infor- matione non discessurum: Reginam tamen addit, minis

stringerentur vinculo, sub celebratis Calmariæ
G inatu.

Et terroribus intentum suum obtinuisse (vid. l. c. p. 288. seq.). JOHANNES MAGNUS, allatis, suopte credo ex ingenio, verbis, quibus MARGARETA, de electione ERICI agens, Optimates Svecos allocuta fertur, hos quidem, perhibet, Reginam a suis cervicibus amotam voluisse, non tam propter se ipsam, quam propter ejus Consiliarios ex Dania adductos; voluisse insuper liberiorem eligendi Regis facultatem sibi permitti &c.: sed fuisse in Svetiorum Senatu nonnullos, qui, ob illas, quas recenset, caussas, in Danicæ factionis partem facilius traherentur secumque alios attraherent: ArchiEpiscopum autem Upsaliensem fortiter, conatu licet irrito, huic de ERICO proponendo obstitisse innuit consilio, quod cepisse ideo Reginam indicat, ut sedaret Sveonum motus, qui ad arma corripienda, vindicandæ libertatis caussa, parati fuisse dicuntur (vid. Hist. Goth. l. 21. cap. 21. 22. p. m. 692.). Ex illo sua habet PAULINUS GOTH. Hist. Arct. libr. 2. cap. 61. J. MESSENIUS narrat, Reginam, ut suaderet Ordinibus Erici designationem, commemorasse illius progeniem a veteribus Sveciæ Regibus; commoda Scandiaæ, uni subjectæ Regi, exaggerasse; detimentaque alias illis formidanda insinuasse. Cum vero nihilominus Sveci, illa superstite, Regem acceptare abnuerent, promissum a proceribus nonnullis, suo ex arbitrio successorena spōdentibus deputandum, sibi factum reprobrasse, minis subinde terruisse Et mox demulcisse blanditiis. His Sveones coacti, inquit, infusa jugo inclinant colla &c. (vid. l. c. tom. 3. p. 36.). Et alibi addit idem, Reginam, Svecis paulisper tergiversantibus indignatam, contendisse, ideo Ericum pati repulsam, quod sua etiam de prosapia descendenteret (vid. l. c. tom. 12. p. 214.). Longior est, quam ut hic exscribi possit, locus apud LOCCENIUM (v. l. c. p. m. 119. seq.), dignus tamen, qui legatur. Nugatos valde hac in re no-

inaugurationis Ericianæ solennibus, suasu Reginæ
hor.

strates scriptores existimat Clari I. MÜNCHEBERGIUS (loc. sup. cit. p. 58. seq. not. 24.). Illis jam non vivitur temporibus, ubi acerbiore Melisseniano stilo uti vel deceat, vel liceat. Pace vero Cl. Autoris modo nominati fiat, si paucula circa ejus observationes monuero, ut pateat in exemplo non valde momentoso, quam facilis obrepatur in Historicis error, præsertim ubi ardor adest ex nimio partium studio. Largiri possem, nam non multum adeo nostra jam interest, narrationem JOHANNIS M. de intentatis Sviionum inotibus, firmo non admodum nisi tibicine; illam autem, cuius demum cunque sit auctoriatis, a Cl. Auctore refutatam vix crediderim his, quæ ejus sunt, verbis: *at nulli, inquit, honori id foret Svecis, si jam rebellionem contra eorum liberatricem, quæ vix per annum haberas Regni moderata fuerat, moliti essent.* Non equidem illis ex nostratisbus plane ausim subscribere, qui, uti MARGARETÆ ævo propiores, ita & illi omni haud forsan vacui partium studio, licet, in recenti ex vulnere dolore, plus excusationis habente, suis se partibus rite defunctos non sunt arbitrati, nisi, quicquid unquam mali de Principe dici queat, in MARGARETAM congererent; negari tamen nequaquam poterit, illam non uno modo sua, quæ Sviionibus dederat, misericordie promissa. Esto, MARGARETAM ab imminentे ALBERTI tyrannide Svecos liberasse, fieri ne potuit hoc eum in finem, ut novam sub illa servitutem subirent? Numne præcedentis beneficij gloria obscurari potuerit ac evanescere penitus recentioribus facinorosæ dominationis documentis, vel intra vertentem annum? Porro, ut perduellis quis dicatur, non requiritur modo, ut arma capiat, sed etiam ut justa desit capiendorum caussa. Ponamus, fæcum adeo Reginam exercuisse in Siones

hortarique i), prodiit tandem A. MCCCXCVII.
et non G 2 fce.

imperium; ut de intolerabili exerciendo jugo, per ipsas naturæ leges, cogitare illis licuisset, arma isto in casu sumta necio an illis fuissent de decori. sit quamvis hanc positionem non concenserit Cl. Autor, nec ego forsan omni ex parte ursero, id tamen inde facile sequitur, Cl. Autoris ratiocinandi modum alias non valere, nec simpliciter rebellionis arguendos Svi ones, nisi ubi prius fuerit demonstratum, ita regimur gessisse MARGARETAM, ut novis ansam non dederit ciyibus sibi suæque libertati prosequendi. Est vero haec ipsa præcedens propositio, quam in opere Cl. Autoris desiderabit quivis rerum intelligens Lector. Deinde, ut & id addam, constat non annum fuisse, dum haec agerentur, sed septenne fere, MARGARETÆ imperium, utpote quod inde ab A. MCCCCLXXXVIII. ipsa adierat; illam autem de ERICI electione, cui sic dicta rebellionis molimina ansam præbuerint, non ante annum MCCCCXCV. cum Svecis proceribus egisse referrunt annales. Nihilque nervosiora esse argumenta, quæ tum ex eo, quod, *sæcta Erici designatione, nihilominus Regno præesse Margaretam voluerint Sveci*, tum ex eo, quod *illi pro hac tenus gesta administratione gratias egerint*, deducit Cl. Autor, nullo negotio posset evinci, si res locisque ferret. Quis enim non novit, quo valeant quoque loco sicut habenda, præsertim pro illo rerum habitu, publicæ ejusmodi obsequii, prolubii & ceteræque testificationes? Sed ulterius progrediendo, se sibi persuadere non posse profitetur Clar. Autor, *minis vel blandimentis Svecos ad Ericum assuendum fuisse coactos*. Nemo vero, si quid ego judico, ex illis saltem, quas subiicit ipse, rationibus facile intulerit, patere, nec minas hec, nec blandicias habuisse locum. Contendit enim primo, *id non posse conciliari cum relatione Paulini, adserentis, Ericum electum esse ab iis, qui plus Margaretam & commoda priva-*

fœdus illud per omnem arctoam Historiam fa-
mosis.

ta, quam publicam patriæ felicitatem curabant. Quo qui-
dem in loco, quantum ego video, tantum abest, ut ipse
sibi contrarius dici mereatur PAULINUS, ut potius optime
sibi constet. Nempe, qui asseverare velit, Reginam hac
occasione blanditarum usum fuisse illecebribus, nescio quo
alio firmiore id evinceret ratiocinio, quam indicando si-
mul, quotquot suæ voluntati obliqueentes habuit MARGA-
RETAM, illos omnes Reginæ privatæque suæ, quam
publicæ, utilitatis magis inducitos fuisse respectu. Est e-
nimir is, si quis alias, pro humana imbecillitate, nostris
in animis blanditarum quoque communis effectus, ut
publicis anteponantur privata. Altera Cl. Auctoris ratio
est, quod JOHANNES M. & LOCCENIUS tradant MARGA-
RETAM tantum proponendo utilitatem publicam inde fluentem
incommodaque post mortem ejus metuenda iis (Svecis) id
suasisse; unde nimis sequeretur, Illam non nisi hac
sola ad persuadendum incessisse via. Et ego quoque lu-
bens mihi patiar persuaderi, non aliud præ se tulisse Re-
ginam publice, quam unam publicæ utilitatis speciem;
nihil autem inde amplius sequi possum pervidere. Qui
vero factum sit, ut adeo non adpositæ ad persuationem
dixerit Reginæ, ut potius Optimates Sveci, in contrariam
euntes sententiam, illius initio restiterint conatibus, di-
lucide explicat JOHANNES MAGNUS: *putabant, inquit, Regi-
nam aliud loqui & aliud intendere.* Candide suo more ac
simpliciter rem exponit Chron. Rhythm. Maj. Auctor,
his verbis:

*Drottningen gjorde sik saara wred,
Rijkens Rad mardt tha ledt,
Ok gjorde fidan som bon wille,
At the benne wrede stille &c.*

Vid. Chron. Rh. Maj. tom. I. p. 171. Sed his forsitan diu-
tius, quam opera est pretium, suimus immorati.